

UZASADNIENIE

Poddana kontroli instancyjnej sprawa dotyczyła ośmiu oskarżonych – J. J. (1), P. M., A. J., A. P., J. P., M. Ś., K. B., A. K. (1).

J. J. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 23 kwietnia 2009 r w T. będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniąc funkcję Naczelnika Wydziału (...) i Budownictwa Starostwa Powiatowego w T. i będąc z tego tytułu upoważnionym na podstawie upoważnienia Starosty Powiatu z dnia 31 stycznia 2003 r do wydawania decyzji administracyjnych nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w ten sposób, iż w oparciu o przepis art. 34 ust 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r Prawo budowlane /Dz. U. 2013 .1409 tj./ wydał decyzję nr (...) z dnia 23 kwietnia 2009 r zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z instalacjami i urządzeniami obiektu dla spółki (...) mając świadomość, iż przedmiotowa decyzja jest sprzeczna:

- z art. 35 ust 1 pkt 1 wyż. cyt. ustawy w ten sposób, iż pozwolenie na budowę jest niezgodne z decyzją o warunkach zabudowy z dnia 4 grudnia 2008 r i decyzją

o zmianie decyzji o warunkach zabudowy z dnia 6 marca 2009 r oraz wydane pozwolenie uwzględniało działkę o nr (...) której nie obejmowała decyzja o warunkach zabudowy,

- z art. 35 ust 2 wyż cyt. ustawy w ten sposób, iż projekt zagospodarowania działki jest niezgodny z przepisami techniczno – budowlanymi, w tym;

- art. 20 ust 1 pkt. 1, pkt. 1a, pkt. 1b, art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409 t. j./

- art. 59 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2012. 647/

- art. 75 ust 1 – 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska /Dz. U. 2013.1232/

- art. 85 ust 1 pkt. 4, art. 122 ust 1, ust 2, ust 8 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne /Dz. U. 2012.145/

- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/

- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/

- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/

- z art. 35 ust. 1 pkt 3 w ten sposób, iż projekt budowlany jest niekompletny a w szczególności brak wymaganej przepisami prawa opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej co uniemożliwiało ocenę czy przyjęte rozwiązania projektowe nie stwarzają realnego zagrożenia życia i zdrowia użytkowników obu budynków czym działał na szkodę interesu publicznego

to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 kk

P. M. został oskarżony o to, że:

II. w dniu 23 kwietnia 2009 r w T. będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniąc funkcję inspektora w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w T. pomógł J. N. tegoż Wydziału upoważnionemu na podstawie upoważnienia Starosty Powiatu z dnia 31 stycznia 2003 r do wydawania decyzji administracyjnych do nie dopełnienia przez niego obowiązków w ten sposób, iż przygotował merytorycznie i podpisał wydaną w oparciu o przepis art. 34 ust 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r Prawo budowlane /Dz. U. 2013 .1409 tj./ decyzję nr (...) z dnia 23 kwietnia 2009 r zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z instalacjami i urządzeniami obiektu dla spółki (...) mając świadomość, iż przedmiotowa decyzja jest sprzeczna:

- z art. 35 ust 1 pkt 1 wyż. cyt. ustawy w ten sposób, iż pozwolenie na budowę jest niezgodne z decyzją o warunkach zabudowy z dnia 4 grudnia 2008 r i decyzją o zmianie decyzji o warunkach zabudowy z dnia 6 marca 2009 r oraz wydane pozwolenie uwzględniało działkę o nr (...) której nie obejmowała decyzja o warunkach zabudowy,

- z art. 35 ust 2 wyż cyt. ustawy w ten sposób, iż projekt zagospodarowania działki jest niezgodny z przepisami techniczno –budowlanymi, w tym;

- art. 20 ust 1 pkt. 1, pkt. 1a, pkt. 1b, art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409 t. j./

- art. 59 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2012. 647/

- art. 75 ust 1 – 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska /Dz. U. 2013.1232/

- art. 85 ust 1 pkt. 4, art. 122 ust 1, ust 2, ust 8 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne /Dz. U. 2012.145/

- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/

- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/

- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/

- z art. 35 ust. 1 pkt 3 w ten sposób, iż projekt budowlany jest niekompletny a w szczególności brak wymaganej przepisami prawa opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej co uniemożliwiało ocenę czy przyjęte rozwiązania projektowe nie stwarzają realnego zagrożenia życia i zdrowia użytkowników obu budynków czym działał na szkodę interesu publicznego

to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 kk

A. J. została oskarżona o to, że:

III. w dniu 23 kwietnia 2009 r w T. będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniąc funkcję podinspektora w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w T. pomogła J. N. tegoż Wydziału upoważnionemu na podstawie upoważnienia Starosty Powiatu z dnia 31 stycznia 2003 r do wydawania decyzji administracyjnych do nie dopełnienia przez niego obowiązków w ten sposób, iż przygotowała merytorycznie i podpisała wydaną w oparciu o przepis art. 34 ust 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r Prawo budowlane /Dz. U. 2013 .1409 tj./ decyzję nr (...) z dnia 23 kwietnia

2009 r zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z instalacjami i urządzeniami obiektu dla spółki (...) mając świadomość, iż przedmiotowa decyzja jest sprzeczna:

- z art. 35 ust 1 pkt 1 wyż. cyt. ustawy w ten sposób, iż pozwolenie na budowę jest niezgodne z decyzją o warunkach zabudowy z dnia 4 grudnia 2008 r i decyzją o zmianie decyzji o warunkach zabudowy z dnia 6 marca 2009 r oraz wydane pozwolenie uwzględniało działkę o nr (...) której nie obejmowała decyzja o warunkach zabudowy,

- z art. 35 ust 2 wyż cyt. ustawy w ten sposób, iż projekt zagospodarowania działki jest niezgodny z przepisami techniczno –budowlanymi, w tym;

- art. 20 ust 1 pkt. 1, pkt. 1a, pkt. 1b, art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo budowlane/ / Dz. U. 2013. 1409 t. j./

- art. 59 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2012. 647/

- art. 75 ust 1 – 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska /Dz. U. 2013.1232/

- art. 85 ust 1 pkt. 4, art. 122 ust 1, ust 2, ust 8 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne /Dz. U. 2012.145/

- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/

- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/

- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/

- z art. 35 ust. 1 pkt 3 w ten sposób, iż projekt budowlany jest niekompletny a w szczególności brak wymaganej przepisami prawa opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej co uniemożliwiało ocenę czy przyjęte rozwiązania projektowe nie stwarzają realnego zagrożenia życia i zdrowia użytkowników obu budynków czym działała na szkodę interesu publicznego

to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 kk

A. P. została oskarżona o to, że:

IV. w dniu 27 lutego 2009 r w T. będąc osobą uprawnioną – projektantem projektu pt. „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych z instalacjami i urządzeniami wystawił dokument sporządzony w oparciu o przepis art. 20 ust 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409/ zatytułowany oświadczenie w którym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne wskazując, że przedmiotowy projekt został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej podczas gdy w rzeczywistości projekt ten jest sprzeczny z:

- art. 20 ust 1 pkt. 1, pkt. 1a, pkt. 1b, art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ / Dz. U. 2013. 1409/

- art. 59 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2012. 647/

- art. 75 ust 1 – 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska /Dz. U. 2013.1232/

- art. 85 ust 1 pkt. 4, art. 122 ust 1, ust 2, ust 8 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne /Dz. U. 2012.145/
- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/
- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/
- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/ a w szczególności braku wymaganej przepisami prawa właściwej opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej i braku właściwych badań do dokonania ustalenia geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych i zaliczenia ich do kategorii II

to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

J. P. został oskarżony o to, że:

V. w dniu 27 lutego 2009 r w T. będąc osobą uprawnioną – sprawdzającym projekt pt „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych z instalacjami i urządzeniami wystawił dokument sporządzony w oparciu o przepis art. 20 ust 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409/ zatytułowany oświadczenie w którym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne wskazując, że przedmiotowy projekt został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej podczas gdy w rzeczywistości projekt ten jest sprzeczny z:

- art. 20 ust 1 pkt. 1, pkt. 1a, pkt. 1b, art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409/
- art. 59 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2012. 647/
- art. 75 ust 1 – 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska /Dz. U. 2013.1232/
- art. 85 ust 1 pkt. 4, art. 122 ust 1, ust 2, ust 8 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne /Dz. U. 2012.145/
- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/
- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/
- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/ a w szczególności braku wymaganej przepisami prawa właściwej opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej i braku właściwych badań do dokonania ustalenia geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych i zaliczenia ich do kategorii II

to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

M. Ś. został oskarżony o to, że:

VI. w dniu 27 lutego 2009 r w T. będąc osobą uprawnioną – sprawdzającym projektantem konstrukcji pt „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych z instalacjami i urządzeniami wystawił dokument sporządzony w oparciu o przepis art. 20 ust 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409/ zatytułowany oświadczenie w którym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne wskazując, że przedmiotowy projekt został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej podczas gdy w rzeczywistości projekt ten jest sprzeczny z:

- art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013.1409/

- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/

- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/

- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/ a w szczególności braku wymaganej przepisami prawa właściwej opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej i braku właściwych badań do dokonania ustalenia geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych i zaliczenia ich do kategorii II

to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

K. B. został oskarżony o to, że:

VII. w dniu 27 lutego 2009 r w T. będąc osobą uprawnioną – sprawdzającym projekt w zakresie konstrukcji pt „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych z instalacjami i urządzeniami wystawił dokument sporządzony w oparciu o przepis art. 20 ust 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409/ zatytułowany oświadczenie w którym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne wskazując, że przedmiotowy projekt został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej podczas gdy w rzeczywistości projekt ten jest sprzeczny z:

- art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013.1409/

- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/

- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/

- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/ a w szczególności braku wymaganej przepisami prawa właściwej opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej i braku właściwych badań do dokonania ustalenia geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych i zaliczenia ich do kategorii II

to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

A. K. (1) został oskarżony o to, że:

VIII. w dniu 27 lutego 2009 r w T. będąc osobą uprawnioną – sprawdzającym projekt pt „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych z instalacjami i urządzeniami wystawił dokument sporządzony w oparciu o przepis art. 20 ust 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409/ zatytułowany oświadczenie w którym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne wskazując, że przedmiotowy projekt został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej podczas gdy w rzeczywistości projekt ten jest sprzeczny z:

- art. 20 ust 1 pkt. 1, pkt. 1a, pkt. 1b, art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r Prawo budowlane/ /Dz. U. 2013. 1409/

- art. 59 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2012. 647/

- art. 75 ust 1 – 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska /Dz. U. 2013.1232/

- art. 85 ust 1 pkt. 4, art. 122 ust 1, ust 2, ust 8 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne /Dz. U. 2012.145/

- § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego /Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133/

- § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie /Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133/

- § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych /Dz. U 1998 Nr 126 poz. 839/ a w szczególności braku wymaganej przepisami prawa właściwej opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej i braku właściwych badań do dokonania ustalenia geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych i zaliczenia ich do kategorii II

to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 7 maja 2018 roku w sprawie II K 678/14:

- oskarżonego **J. J. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **I** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;
- oskarżonego **P. M.** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **II** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;
- oskarżoną **A. J.** uniewinnił od dokonania zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie **III** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;
- oskarżoną **A. P.** uniewinnił od dokonania zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie **IV** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;
- oskarżonego **J. P.** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **V** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;

- oskarżonego **M. Ś.** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **VI** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;
- oskarżonego **K. B.** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **VII** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa;
- oskarżonego **A. K. (1)** uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie **VIII** aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wydatki poniesione w tej części w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Prokuratury Rejonowej delegowany do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim.

Apelacja Prokuratora, jak wynika z analizy jej treści, została wywiedziona z podstawy art. 425 § 1 i § 2 k.p.k., art. 444 k.p.k., 447 § 2 k.p.k. i zaskarżyła wyrok w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż :

- oskarżeni w sprawie funkcjonariusze publiczni tj. Naczelnik Wydziału (...) i Budownictwa Starostwa Powiatowego w T., Inspektor oraz Podinspektor Wydziału Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w T., działając na szkodę interesu publicznego poprzez niedopełnienie swoich obowiązków, co skutkowało ostatecznie wydaniem decyzji nr (...) z dnia 23 kwietnia 2009 roku zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z instalacjami i urządzeniami obiektu dla spółki (...), która była sprzeczna z wieloma przepisami ustaw i rozporządzeń, w tym przepisami Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, rozporządzenia Ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego, rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie, rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych, działali nieumyślnie, co z kolei doprowadziło Sąd I instancji do przekonania, iż zachowaniem swoim w/w oskarżeni nie wypełnili znamion czynu zabronionego i doprowadził w konsekwencji do ich uniewinnienia, podczas gdy dokonana właściwa ocena zgromadzonego w sprawie, obszernego materiału dowodowego winna skutkować przyjęciem, iż osoby nie dopełniając swoich obowiązków co najmniej godziły się na popełnienie przestępstwa opisanego w treści art. 231 § 1 k.k., a więc działały z zamiarem co najmniej ewentualnym,
- osoby pełniące funkcję projektantów oraz sprawdzających projekt pt. „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z instalacjami i urządzeniami wystawiły dokument zatytułowany (...), w którym poświadczyły nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, wskazując, że przedmiotowy projekt został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej podczas gdy w rzeczywistości był on sprzeczny z przepisami Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, rozporządzenia Ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego, rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie, rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych, działali nieumyślnie, a tym samym nie wypełniły swoim zachowaniem znamion czynu zabronionego opisanego w treści art. 271 § 1 k.k., podczas gdy ocena zgromadzonego

w sprawie, obszernego materiału dowodowego winna skutkować przyjęciem, iż osoby nie dopełniając swoich obowiązków co najmniej godziły się na popełnienie przestępstwa opisanego w treści art. 271 § 1 k.k., a więc działały z zamiarem co najmniej ewentualnym,

b) obrazę przepisów postępowanie karnego tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., oraz art. 424 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, a która polegała na dokonaniu dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego i nie wskazaniu w treści uzasadnienia wyroku, na jakich dokładnie dowodach Sąd oparł się wydając rozstrzygnięcie w sprawie, w sytuacji, gdy dowody te w dużej mierze nie są ze sobą spójne (zwłaszcza wyjaśnienia podejrzanych i opinie biegłych), czego efektem było uniewinnienie podejrzanych od popełnienia zarzucanych im czynów.

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 grudnia 2018 roku Prokurator popierał skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte.

Obrońca oskarżonych wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Oskarżony J. J. (1) wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Oskarżony P. M. wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Oskarżona A. J. wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga apelacyjna Prokuratora jest bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty należy uznać za chybione i jako takie nie zasługujące na uwzględnienie.

Przede wszystkim, zaznaczyć należy, iż wobec tego, że wniosek Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 27 grudnia 2018 roku dotyczy oskarżonych J. J. (1), A. J., A. P. i K. B. na podstawie art. 423 § 1 a k.p.k. w zw. art. 458 k.p.k. ograniczono zakres uzasadnienia do wskazanych w tymże wniosku osób oskarżonych.

Na wstępie wyraźnie podkreślić należy, iż twierdzenia skarżącego sprowadzające się do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych oraz koncentrujące się na zakwestionowaniu przeprowadzonej oceny zebranych dowodów (wskazujące na jej rzekomą wadliwość spowodowaną dowolnością wyprowadzonych wniosków), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słusność rozumowania Sądu I instancji. Sąd Rejonowy w sposób rzetelny, wnikliwy i kompleksowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej ich analizy. Apelujący w żadnej mierze nie zdołał skutecznie wykazać, aby rozumowanie Sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było nietrafne, bądź nieracjonalne, gdyż zarzuty przedstawione w apelacji (w istocie bardzo ogólne, lakoniczne, pozbawione jakichkolwiek konkretów), po ich wnikliwej analizie i zestawieniu z obszernym (jak słusnie w tym akurat przypadku dostrzegł oskarżyciel publiczny) materiałem dowodowym, opierają się wyłącznie na odmiennej, subiektywnej i selektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o braku możliwości przypisania oskarżonym zrealizowania znamion zarówno czynu z art. 231 § 1 k.k. (w odniesieniu do oskarżonych J. J. (1) i A. J.), jak czynu z art. 271 § 1 k.k. (w odniesieniu do oskarżonych A. P. i K. B.), pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności,

a nade wszystko zostały wyczerpująco i rzeczowo – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji drobiazgowo i starannie odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. W tym stanie rzeczy, Prokurator negując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne nie przytacza w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność wniosków Sądu Rejonowego w tej materii.

Jednocześnie argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów. Wszak swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 08.04.1997 r., IV KKN 58/97, opubl. Prokuratura i Prawo z 1998 r., s. 217). W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia te wymogi, albowiem Sąd I instancji w bezbłędny i rzeczowy sposób ocenił zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych.

Tym samym Sąd I instancji prawidłowo uznał za przekonujące wyjaśnienia oskarżonych J. J. (1), A. J., A. P. i K. B., w zakresie, w jakim prezentują oni swoje stanowisko dotyczące okoliczności podejmowanych przez nich czynności ujętych w zarzutach, w szczególności odnośnie stanu świadomości w momencie ich podejmowania. Słusznie także Sąd dostrzegł, że wyjaśnienia te cechuje koherentność, albowiem zostały poparte obszerną i logiczną argumentacją z przywołaniem konkretnych aktów prawnych. Wskazują też na błędy jakie popełnił oskarżyciel publiczny przy redagowaniu zarzutów postawionych ostatecznie oskarżonym na gruncie przedmiotowej sprawy (wskazać chociażby wypada mało czytelną konstrukcję prawną zarzutów w odniesieniu do oskarżonej A. J., albowiem w opisie zarzutu przyjęta jest zjawiskowa forma pomocnictwa, co jednak nie znajduje odzwierciedlenia w przyjętej przez Prokuratora kwalifikacji prawnej zarzucanych im czynów). Podkreślić przede wszystkim należy, iż argumentacja oskarżonych J. J. (1), A. J., A. P. i K. B. (posiadających zarówno wiedzę teoretyczną, jak i długetnią praktykę w danej dziedzinie) w zestawieniu z konkretnymi uregulowaniami prawnymi (oczywiście przy prawidłowym ich wskazaniu, a nie jak to niefrasobliwie uczynił organ prokuratorski w sposób niestaranny i nieadekwatny, jeśli zważyć chociażby powoływanie przepisów, które w dacie czynów już nie obowiązywały, bądź jeszcze nie obowiązywały), które w ich ocenie uprawniały ich w pełni do podjęcia określonych działań, będących obecnie przedmiotem postawionych im zarzutów.

Podzielić w związku z tym należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż w sprawie nie ma też tego rodzaju dowodów, które wiarygodność wyjaśnień oskarżonych J. J. (1), A. J., A. P. i K. B., prezentujących przed Sądem w sposób bardzo obszerny i szczegółowy oceny i interpretacje aktów prawnych, które determinowały podejmowane przez nich czynności, mogłyby podważyć. Jednocześnie wskazać należy, iż argumentacja oskarżonych przedstawiona w obliczu wniosków wysnutych przez biegłych A. K. (2) i R. K. z Instytutu (...) w W. słusznie została uwzględniona przez Sąd meriti.

Oczywiście zważywszy na wyjątkowy charakter przedmiotowej sprawy, w której kwestia niedopełnienia obowiązków (w przypadku oskarżonych J. J. (1) i A. J.) związana była z wykonywanymi przez nich obowiązkami w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w T., zaś kwestia wystawienia poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci oświadczenia (w przypadku oskarżonych A. P. i K. B.) istotnego znaczenia nabrała opinia sporządzona przez biegłych A. K. (2) i R. K. z Instytutu (...) w W., której przymiot rzetelności przydał Sąd meriti wskazując i słusznie, że biegli posiadają wiadomości w zakresie niezbędnym dla opracowania opinii, w których również prezentowali w sposób rzeczowy swoje stanowisko, oceny i interpretacje z przywołaniem konkretnych aktów prawnych.

Jakkolwiek zatem istotnie Sąd meriti podzielił stanowisko zaprezentowane w w/w opinii, w której biegli A. K. (2) i R. K. wskazywali na występujące ich zdaniem uchybienia w zakresie przygotowania projektu "Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych z instalacjami i urządzeniami", niemniej jednak przedmiotowa opinia

w żaden sposób nie przypisuje jakichkolwiek uchybień personalnie, a wskazani biegli odnoszą się do uchybień w dokumentacji, a więc odnoszą się one do poszczególnych uczestników procesu budowlanego w ograniczonym zakresie, na co wskazywali także oskarżeni J. J. (1), A. J., A. P. i K. B., w swoich wyjaśnieniach, celnie dowodząc, że przypisuje się im uchybienia w części, która nie mieściła się w ich kompetencjach. Powyższe wynika z faktu, iż w toku składania opinii uzupełniających, a niewątpliwie były one bardzo obszerne, biegli A. K. (2) i R. K. bronili swojego stanowiska, aczkolwiek ostatecznie wycofali się chociażby z podniesionego w opinii zarzutu braku oznaczenia między innymi linii zabudowy na mapie, wskazując, że oznaczenia są mało czytelne oraz konieczności stosowania Polskich Norm. Dodatkowo, co słusznie przy tak rozbudowanych opiniach dostrzegł Sąd a quo, biegli podnosili też, że w złożonej opinii rozpatrywali projekt pod względem formalnym, a nie pod względem rozwiązań przyjętych przez projektanta. Stwierdzili również, że w swojej opinii nie przypisywali jakichkolwiek uchybień komukolwiek personalnie, a wykonane opinie odnoszą się do dokumentów. Podnieśli między innymi, że obowiązki projektanta mogą być realizowane jedynie w zakresie posiadanych uprawnień. Znamionym jest, że biegli opisali też występujące w praktyce rozbieżności interpretacyjne wyrażające się rozbieżnością stanowisk w orzecznictwie sądów administracyjnych, a także, między innymi, że wykonawca nie ma prawa realizować projektu sporządzonego niezgodnie z przepisami.

Nie ulega wątpliwości, iż postępowanie w niniejszej sprawie zainicjowane zostało na skutek zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego przez radnego powiatu (...), a następnie po przeprowadzeniu kontroli zawiadomienie Najwyższej Izby Kontroli. Przy czym, w/w zawiadomienie przesłuchanego w charakterze świadka radnego M. W. dotyczyło popełnienia przestępstwa przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez prezydenta Miasta T. R. Z., przewodniczącego Rady Miasta Z. Ł. oraz Starosty (...) P. K. w związku ze sprzedażą nieruchomości w T. przy ul. (...) – dawna (...)/(...) Firmie (...) Sp. z o.o. w T. z siedzibą przy ul. (...) i wydaniem dla tej nieruchomości przez Urząd Miasta i Starostwo Powiatowe decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu oraz pozwolenia na budowę osiedla wielorodzinnego i w związku z tym, podejrzenia popełnienia przestępstwa o charakterze korupcyjnym polegającego na przyjęciu korzyści majątkowej i osobistej w postaci rejsu po Morzu Ś., w którym mieli uczestniczyć wyżej wymienieni.

Istotnie drobiazgowo analiza materiału dowodowego w niniejszej sprawie dowodzi, że w trakcie wieloletniego, szeroko zakrojonego postępowania karnego żaden z uczestników rejsu nie został postawiony w stan oskarżenia. Natomiast w oparciu, w głównej mierze o opinię biegłych z zakresu budownictwa A. K. (2) i R. K. z Instytutu (...) w W., w stan oskarżenia postawiono dwóch pracowników Urzędu Miasta, a postępowanie w tej sprawie zakończyło się prawomocnym uniewinnieniem oskarżonych (w innej toczącej się przed Sądem Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim sprawie) oraz wniesiono akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie, w której na ławie oskarżonych znalazło się trzech pracowników Starostwa Powiatowego, którym zarzucono występki nadużycia uprawnień przez funkcjonariusza z art. 231 § 1 k.k. i pięciu projektantów, którym zarzucono występki tzw. fałszu intelektualnego z art. 271 § 1 k.k.

Otóż przestępstwo znane jako tzw. nadużycie władzy może przejawiać się jako działanie w ramach uprawnień, lecz niezgodne z prawnymi warunkami czynności funkcjonariusza publicznego, bądź też jako działanie nieleżące w ramach uprawnień funkcjonariusza publicznego, lecz pozostające w związku z pełnioną przez niego funkcją publiczną i stanowiące wykorzystanie wynikających z niej uprawnień. Również niedopełnienie obowiązku może przybierać dwojaką formę, tj. niewykonania obowiązku (zaniechanie wykonania obowiązku) bądź nienależytego wykonania obowiązku przez funkcjonariusza publicznego (por. Z. Kallaus, *Przestępne nadużycie władzy*, Warszawa 1982, s. 136). Znamię „działa na szkodę” oznacza, że zachowanie sprawcy stwarza zagrożenie dla jakiegokolwiek dobra ze sfery publicznej lub prywatnej. Dla bytu przestępstwa nie jest konieczne wystąpienie szkody. Wystarczy natomiast, iż niebezpieczeństwo powstania szkody realnie zagraża. Może to być nie tylko szkoda materialna, lecz także o charakterze niematerialnym, jak i szkoda moralna. Stroną podmiotową przestępstwa określonego w art. 231 § 1 k.k. charakteryzuje umyślność w obu postaciach, co oznacza, że funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania), jak i działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, charakteryzujące przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków. Niedopełnienie obowiązków zachodzi

wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny nie podejmuje określonej czynności, mimo że był obowiązany to uczynić albo czyni to w sposób wadliwy. Polega ono na tym, że funkcjonariusz publiczny albo zupełnie nie wykonał czynności, które w danych okolicznościach powinien był wykonać, albo wykonał je nienależycie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.05.1955 r., III K 121/55, opubl. OSNCK 1956, Nr 1, poz. 3). Chodzi o bezczynność władzy, polegające na całkowitym lub częściowym niewykonaniu obowiązku służbowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.04.1977 r., VI KRN 70/77, opubl. OSN(K) 1977, Nr 6, poz. 63; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.02.2008 r., WA 1/08, opubl. OSN(K) 2008, Nr 4, poz. 31; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 09.02.2000 r., II AKa 252/99, opubl. OSA 2000, Nr 9, s. 34; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.09.2010 r., III KK 42/10, Legalis). Jednocześnie niedopełnienie obowiązków stanowi przestępstwo tylko wówczas, gdy było to ze szkodą dla interesu społecznego lub prywatnego. Przy czym, przez szkodę należy rozumieć zarówno szkodę materialną, jak i niematerialną, w tym krzywdę moralną, co się wiąże z różnym charakterem dóbr, którym może zagrażać omawiane przestępstwo (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29.01.2004 r., I KZP 38/03, opubl. OSNKW 2004, Nr 2, poz. 14). Interesem publicznym są dobra ogółu, a nie wąskiej grupy osób, a interesem prywatnym – określonej osoby lub grupy osób. W literaturze wskazuje się, że ma to być interes oparty na prawie materialnym, a nie interes dla samej właściwej procedury, bowiem wówczas każde przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków należałoby utożsamiać z działaniem na szkodę interesu społecznego lub prywatnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.03.1964 r., IV K 372/63, opubl. OSNPG 1964, Nr 6, poz. 67). Interesem zaś jest bądź istniejące bądź przyszłe dobro materialne lub osobiste (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.03.1936 r., II K 2201/35, opubl. OSN 1936, Nr 10, poz. 365) lub dobro idealne, związane z organizacją życia zbiorowego i prawidłowością jej funkcjonowania. Natomiast publicznym jest interes zbiorowy organizacji społecznej, państwa lub samorządu, albo w ogóle życia społecznego; "prywatnym" jest interes poszczególnej jednostki" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31.05.1933 r., II K 285/33, opubl. OSN(K) 1933, Nr 8, poz. 157). Sprawca odpowiada wówczas, jeżeli *verba legis* działa na szkodę interesu społecznego lub prywatnego. Nie jest wymagane spowodowanie konkretnej szkody, a wystarczające jest, że zachowanie funkcjonariusza mogło wyrządzić szkodę; chodzi o możliwość jej nastąpienia. Działanie na szkodę polega na tym, że zachowanie sprawcy stwarza zagrożenie dla jakiegokolwiek dobra ze sfery publicznej lub prywatnej (D. Mocarska , Przepętne nadużycie władzy, s. 674). Wprawdzie ustawa nie wymaga nastąpienia skutku w postaci szkody, lecz konieczne jest wystąpienie jej realnego niebezpieczeństwa, a nie wystarcza zagrożenie potencjalne lub ogólne (Marek, Kodeks karny, 2006, s. 430; Góral, Kodeks karny, 2007, s. 390). Jest to przestępstwo z konkretnego narażenia. Zwrot "działa na szkodę" wskazuje na skutkowy charakter czynu (R. Sarkowicz , Wyrażanie przyczynowości, s. 76). Jest to zatem przestępstwo materialne, a skutkiem realne narażenie na powstanie szkody. Rację ma Sąd Najwyższy, że: "występek określony w art. 231 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych, znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym" (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24.01.2013 r., I KZP 24/12, opubl. OSNKW 2013, Nr 2, poz. 12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16.04. 2014 r., II KK 96/13, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25.02.2016 r., II AKa 331/15, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16.12.2015 r., II AKa 201/15 Legalis). A zatem, przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. jest umyślne i może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem ewentualnym (wyr. SN z 11.5.2007 r., WA 22/07, Prok. i Pr. – wkł. 2007, Nr 10, poz. 5; post. SN z 25.2.2003 r., WK 3/03, OSN(K) 2003, Nr 5–6, poz. 53; wyr. SN z 14.5.2009 r., WA 12/09, OSNwSK 2009, poz. 1130; wyr. SN z 22.11.1957 r., IV K 467/57, OSN(K) 1958, Nr 4, poz. 38; wyr. SN z 9.11.2010 r., WA 32/10, OSNwSK 2010, poz. 2214). Przy czym, funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania), jak i "działanie" na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, charakteryzujące to przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (wyr. SN z 11.5.2007 r., WA 22/07, Prok. i Pr. – wkł. 2007, Nr 10, poz. 5; wyr. SN z 5.2.2008 r., WA 1/08, Prok. i Pr. – wkł. 2008, Nr 11, poz. 9). Bowiem nie każde przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego będzie stwarzać podstawy do pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej. Warunkiem jest, by sprawca chciał lub co najmniej godził się na to, iż postępuje wbrew swojemu zakresowi uprawnień lub obowiązków, a nadto, by chciał lub co najmniej godził się na to, że w ten sposób działa na szkodę określonego interesu publicznego lub prywatnego. Należy zatem wykazać świadomość i chęć bądź godzenie się funkcjonariusza zarówno na własne przekroczenie uprawnień czy niedopełnienie obowiązków, jak i na stwarzanie określonego niebezpieczeństwa (wyr. SN z 17.1.2017 r., WA 18/16, Legalis). Trafnie

wskazuje się w orzecznictwie, że: "argumentami przemawiającymi za istnieniem przestępczego zamiaru oskarżonych są pewne wyznaczniki sprowadzające się do, po pierwsze istnienia świadomości np. co do zawyżenia wartości działki zabudowanej, po drugie zatajenia faktu, że decyzje dotyczące warunków zabudowy ich nieruchomości oraz decyzje zatwierdzające projekty budowlane i udzielające pozwoleń na budowę dotyczyły obiektów tymczasowych i zawierały ograniczenia dotyczące wypłaty odszkodowań, po trzecie niepoinformowania urzędników przygotowujących zawarcie umowy, że stan prawny ich nieruchomości powinien zostać przez rzeczoznawcę uwzględniony, ale z powodu niewiedzy rzeczoznawcy uwzględniony nie został" (wyr. SA w Białymstoku z 26.4.2017 r., II AKa 23/17, Legalis).

Pamiętać przy tym należy, że ocena postaci zamiaru (lub jego braku) winna być w każdym przypadku przeprowadzona zarówno przy uwzględnieniu elementów podmiotowych, jak i przedmiotowych. Jak słusznie twierdzi się bowiem w judykaturze, zamiar sprawcy – choć istnieje tylko w jego świadomości (ściślej: w sferze woluntarnej) – jest faktem (psychologicznym), podlega więc identycznemu dowodzeniu jak okoliczności ze sfery przedmiotowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.10.1993 r., II Akr 141/93, opubl. KZS 1993/10/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.06.1974 r., II KR 339/73, opubl. OSNKW 1974, z .10). Zamiar sprawcy jest wynikiem jego świadomości i będąc określonym ogniwem procesu psychicznego może być ujawniony tylko na podstawie zachowania się sprawcy, chyba, że on sam słowami ujawni swój zamiar. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w swoim orzecznictwie na potrzebę dokonania rekonstrukcji procesu motywacyjnego zachodzącego w psychice sprawcy na podstawie okoliczności podmiotowych takich jak osobowość sprawcy, jego charakter, usposobienie, poziom umysłowy, reakcja emocjonalna, zachowanie w stosunku do otoczenia, tło i powody zajęcia, zachowanie przed dokonaniem czynu i potem w stosunku do pokrzywdzonego. Konstatując powyższe podzielić należy poglądy zawarte w licznych wyrokach Sądu Najwyższego (z dnia 31.05.1977 r., II K 111/77; z dnia 18.08.1974 r., IV KR 1977/74, opubl. OSNKW 1974/222; z dnia 31.08.1974 r., III KR 199/73, opubl. OSNKW 1974/25; z dnia 07.04.1977 r., III KR 61/77, opubl. OSNPG 1977/7-8/55; z dnia 14.04.1977 r., III KR 62/77, opubl. OSNPG 1977/10/81; z dnia 06.04.1974 r., II KR 339/73, opubl. OSNKW 1974/10/184). Ustalenia w tym przedmiocie nie mogą się opierać na fragmentarycznych faktach wiążących się z czynnościami wykonawczymi, lecz powinny być wnioskiem koniecznym, wynikającym właśnie z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zdarzenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31.03.1973 r., III KR 199/73, opubl. OSNKW 1974/2/25; z dnia 09.05.1974 r., III KR 388/73, opubl. OSNKW 1974/7-8/137, z dnia 06.06.1974 r., II KR 339/73, opubl. OSNKW 1974/10/184; z dnia 28.06.1977 r., VI KRN 14/77, opubl. OSNPG 1978/1/1; dnia 14.04.1977 r., III KR 62/77, opubl. OSNPG 1977/10/81; z dnia 26.02.1987 r., I KR 24/87, opubl. OSNPG 1987/118/9).

Na gruncie przedmiotowej sprawy niewątpliwie ustalono, że decyzja Nr (...) z dnia 23 kwietnia 2009 roku zatwierdzająca projekt budowlany i udzielająca pozwoleń na budowę dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z instalacjami i urządzeniami budowlanymi dla spółki (...) Sp. z o.o., którą podpisał oskarżony J. J. (1) pełniący wówczas funkcję Naczelnika Wydziału (...) i Budownictwa Starostwa Powiatowego w T., a w jej opracowaniu, brali udział podlegli mu urzędnicy między innymi A. J., była przedmiotem konsultacji między nimi, a jej wydanie zostało poprzedzone wezwaniem inwestora do uzupełnienia braków formalnych. Zważyć należy, iż rzetelna analiza zebranych w sprawie dowodów przekonuje, iż oskarżeni, wykazali się dużą wiedzą zawodową (w szczególności J. J. (1), podobnie zresztą jak oskarżony P. M., którego wniosek o uzasadnienie nie objął). Argumenty zaś oskarżonych zostały zaprezentowane w sposób bardzo rzeczowy i dowodzą, że ich treść wynika z racjonalnej interpretacji przepisów prawa budowlanego.

Zważywszy na powyższe Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dostarczyło dostatecznych podstaw do uznania, że oskarżeni J. J. (1) i A. J. zrealizowali znamiona występku z art. 231 § 1 k.k. W istocie rzeczy oskarżeni, w trakcie składania wyjaśnień podnieśli, że w podobnej sytuacji również dzisiaj, w zakresie wydania decyzji jaka jest przedmiotem tego postępowania, postąpiliby podobnie. Przed wszystkim, zważyć należy, iż lektura treści zarzutów postawionych oskarżonym w korelacji z pisemnymi motywami aktu oskarżenia nakazuje stanowczo podkreślić, że nie można uznać, jakoby ilość błędów wskazanych w opinii przez biegłych (w szczególności zważywszy na treść ustnych opinii złożonych w stadium sądowym) stanowiła podstawę do stwierdzenia umyślnego niedopełnienia obowiązków przez oskarżonych J. J. (1) i A. J.. Zgodzić się bowiem należy z sądem a quo,

iż nie jest to również wystarczający argument do uznania, że ci oskarżeni obejmowali swoim zamiarem narażenie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Co więcej, trafnie uznał Sąd I instancji, iż w przedmiotowej sprawie trudno dopatrzeć się w ogóle wystąpienia narażenia na wyżej wskazany skutek. Zważyć však należy na okoliczność, iż rolą sądu w analizowanej sprawie było w pierwszej kolejności ustalenie i rozstrzygnięcie, nie tylko, czy doszło do uchybień i jakich, ale nade wszystko, czy waga i stopień przekroczenia lub niedopełnienia obowiązków służbowych przez funkcjonariusza publicznego i wynikające z niego zagrożenie dla interesu publicznego lub prywatnego – uzasadnia w ogóle odpowiedzialność karną. W ocenie Sądu odwoławczego zadaniu temu ze wszech miar sprostał Sąd Rejonowy. Zgodzić też należy się z argumentacją, iż to, że w projekcie występują błędy nie może oznaczać automatycznie, że oskarżeni umyślnie poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22.10.2014 r., opubl. (...) Legalis nr 1092993). Bowiern nie jest wystarczające wykazanie popełnionych błędów, a przede wszystkim ustalenie świadomości każdego z oskarżonych co do poświadczania nieprawdy.

Tymczasem oskarżyciel publiczny sformułował zarzuty w odniesieniu do wszystkich oskarżonych w sposób zbiorczy, ignorując fakt, że nie wszystkie uchybienia, które zdaniem biegłych wystąpiły w dokumentacji można przypisać oskarżonym. O zamierzonym (co byłoby w sposób oczywisty karygodne) lub niezamierzonym (nad czym z kolei należy ubolewać) braku staranności w konstruowaniu aktu oskarżenia dowodzi treść zarzutów inkryminowanych oskarżonym J. J. (2), A. J., A. P. i K. B.. Chodzi tu o powołanie w przypadku zarzutów dotyczących oskarżonych J. J. (1) i A. J. art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane, który był przepisem uchylonym w czasie objętym zarzutami (w dniu 23 kwietnia 2009 roku). Przy czym, prawdopodobnie chodziło w tym miejscu prokuratorowi o przepis tejże ustawy ułożony w art. 35 ust. 1 pkt 2 (na co wskazuje analiza przepisów obowiązujących w tej dacie). Rzecz można zwykła omyłka pisarska, gdyby nie fakt, iż kolejne rzekomo naruszone przepisy przez oskarżonych tyczą się materii, która bądź nie pozostawała (gdyż nie było takiego obowiązku) w kręgu zainteresowania oskarżonych J. J. (1) i A. J., bądź co do której zarzut jest zwyczajnie nieprawdziwy. Mowa tu oczywiście o przywołanych art. 20 ust 1 pkt. 1, pkt. 1a, pkt. 1b, art. 34 ust 3 pkt. 1, pkt. 2, pkt. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo budowlane (dotyczącym obowiązków projektanta) i § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie (Dz. U. 1995 Nr 25 poz 133) – organ administracyjny architektury i budownictwa nie jest organem właściwym do sprawdzania prawidłowości tych opracowań.

Niewątpliwie, co ma istotne znaczenie na kanwie tej sprawy opracowany projekt (rzekomo taki wadliwy) został zrealizowany w pełnym zakresie. Z relacji świadka I. P. wynika, że w toku postępowania naprawczego Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego sprawdzał zgodność projektu z decyzją o warunkach zabudowy i nie było przeszkód w wydaniu decyzji dopuszczenia zrealizowanej inwestycji do użytkowania. Przemawia to oczywiście korzyść oskarżonych J. J. (1) i A. J. w zakresie możliwości przypisania im realizacji znamion występku z art. 231 § 1 k.k. od strony podmiotowej.

Reasumując, słusznie w ocenie sądu odwoławczego, Sąd I instancji konkludował, że przeprowadzone postępowanie nie dostarczyło podstaw do uznania, że oskarżeni o czyn z art. 231 § 1 k.k. zrealizowali znamiona tego występku, bądź znamion czynu stypizowanego art. 231 § 3 k.k., gdyż nie zdołano dowieść, jakoby oskarżeni J. J. (1) i A. J. chcieli lub godzili się na niedopełnienie ciężących na nich obowiązków, a także i to, że swoim zamiarem obejmowali iż działają na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Nie dowiedziono również, iż wskutek działania oskarżonych doszło do wyrządzenia przez nich istotnej szkody.

W odniesieniu do oskarżonych A. P. (projektanta projektu) i K. B. (sprawdzającego projekt w zakresie konstrukcji), co do których Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż mogą oni być podmiotem występku z art. 271 k.k. gdyż w odniesieniu do nich stosuje się przepisy szczególne, które są zawarte w przepisach Ustawy Prawo Budowlane. Trafnie Sąd I instancji uznał (i poparł logiczną argumentacją oraz stosownymi judykataami), że na podstawie przepisów ustaw szczególnych mogą oni ponosić odpowiedzialność zawodową, cywilną i karną w zakresie przepisów wskazanych w tych ustawach, ale też jako uczestnicy procesu budowlanego mogą ponosić odpowiedzialność na podstawie kodeksu karnego a w tym być np. podmiotem występku fałszu intelektualnego na podstawie art. 271 § 1 k.k. Zauważyć też należy, że treść art.

271 § 1 k.k. sankcjonuje czynność polegającą na wystawieniu dokumentu, a z wystawieniem dokumentu mamy do czynienia wówczas gdy osoby go sporządzające, nawet jeżeli nie są funkcjonariuszami publicznymi, realizują w ten sposób wynikające z przepisów uprawnienie do sporządzenia dokumentów.

W odniesieniu do oskarżonych A. P. i K. B. również zauważyć należy, iż konstruując zarzuty wskazano, jakoby w oświadczeniu (obligatoryjnym elemencie każdego projektu budowlanego) swym poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne wskazując, że jako projektant projektu (A. P.), zaś jako sprawdzający projekt w zakresie konstrukcji (K. B.). Na poparcie tej tezy oskarżyciel wskazał w zarzutach szereg przepisów, których uchybienia mieli dopuścić się oskarżeni. Nie sposób oprzeć się wrażeniu, iż podobnie jak w przypadku oskarżonych J. J. (1) i A. J., zabieg polegający na powołaniu wielu, rzekomo naruszonych przez oskarżonych norm, miał na celu wywołanie wrażenia, a nawet przekonania graniczącego z pewnością, iż ich działania były świadome, celowe i niezgodne z prawem (zarzuty dotyczą całego projektu, a chociażby K. B. był sprawdzającym projekt, zatem przypisano mu naruszenie norm, które nie mają nic wspólnego z zakresem jego projektu). Tymczasem art. 59 ust 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (przywołany w wersji nie obowiązującej w chwili czynu na co wskazuje powołany Dziennik Ustaw) nie dotyczy architektów, albowiem reguluje kwestie zmiany zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego i architekt nie ma wpływu na ustalenia decyzji o warunkach zabudowy. Nadto, art. 75 ust 1 – 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (przywołany w wersji nie obowiązującej w chwili czynu na co wskazuje powołany Dziennik Ustaw) dotyczy inwestora realizującego przedsięwzięcie i to do niego adresowany jest ten przepis. Podobnie rzecz się ma w przypadku przepisów § 4 ust 1, § 5, § 6 ust 1 pkt. 1 – 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno – kartograficznych oraz czynności geodezyjnych obowiązujących w budownictwie (Dz. U. 1995 Nr 25 poz. 133), które określają, kto jest ich adresatem, a oskarżeni nie posiadają takich uprawnień (architekt nie może podważać opracowania sporządzonego przez geodetę). Jednocześnie nie ma żadnych dowodów, a bynajmniej takowych nie przedstawił prokurator, dowodzących, jakoby doszło do naruszenia przez oskarżonych przepisów § 5, § 6 ust 1, § 7 ust 1, § 8 ust 1, ust 2 pkt. 1 – 4, pkt. 7, pkt. 8 ust 3 pkt. 1 – 7, § 9, § 11 ust 1, ust 2 pkt. 2 – 3, pkt. 9 lit a – d, pkt. 10 lit c – e, pkt. 10a, pkt. 11, § 12 ust 1 pkt 1 – 3, ust 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. 2003 Nr 120 poz. 1133). Bowiem projekt w dniu składania, kiedy był sprawdzany, spełniał określone w w/w przepisach wymogi, był kompletny i zabezpieczony przed zdekompletowaniem. Dyskusyjne (w świetle orzecznictwa i doktryny) jest również wskazanie art. 85 ust 1 pkt. 4, art. 122 ust 1, ust 2, ust 8 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (przywołany został przepis w wersji nie obowiązującej w chwili czynu na co wskazuje powołany Dziennik Ustaw). Znamionym jest również, iż inwestor załączył warunki geotechniczne sporządzone przez uprawnioną osobę, które nie mogły być podważane przez oskarżonych (nie mieli takich uprawnień). Tym samym, również kompletnie chybionym okazał się zarzut w tej części, w której wytknięto oskarżonym naruszenie przepisów § 3 ust 1 pkt. 1 – 9, § 4 ust 1, ust 2 pkt. 5 lit. a – e, § 5 ust 1, ust 2 2, ust 3 pkt 1 – 3, § 8 ust 1, ust 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 września 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych (Dz. U 1998 Nr 126 poz 839), a w szczególności wobec braku wymaganej przepisami prawa właściwej opinii bądź ekspertyzy geotechnicznej i braku właściwych badań do dokonania ustalenia geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych i zaliczenia ich do kategorii II.

W aspekcie powyższego, brak dostatecznych podstaw do uznania, iż w przypadku oskarżonych A. P. i K. B. zostały zrealizowane znamiona strony podmiotowej zarzucanych im występów stypizowanych w art. 271 § 1 k.k. (przepisy kodeksu karnego nie przewidują zaś nieumyślnej formy winy w przypadku występków fałszu intelektualnego). W świetle bowiem gruntownej analizy zebranych w sprawie dowodów, oświadczenia o sporządzeniu projektu budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej (niezależnie od tego czy oskarżony był projektantem czy sprawdzającym), jawią się jako przekonujące. Oskarżeni złożyli je, po sprawdzeniu dokumentacji w zakresie swojej dziedziny, iż faktycznie projekt sporządzony jest zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej. W sprawie nie występują dowody, które podważałyby deklarowany przez oskarżonych stan świadomości. Dla przyjęcia innego stanu świadomości nie wystarczający jest fakt, że np. w projekcie występują błędy zarówno natury prawnej czy też zawodowej jak również fakt, że składający oświadczenie nie dołożyli należytej

staranności podczas zapoznawania się z ocenianym projektem. Tym bardziej, że jeśli zważyć, w jakich sposób wytknięto im rzekome uchybienia okazuje się, że były one w przeważającej większości nietrafione (przygotowane niejako na poparcie dla tezy o ilości i istotności błędów).

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

W oparciu o przepisy powołane w sentencji wyroku Sąd Okręgowy ustalił, że koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.